

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/639/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217495
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Soga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217495.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Sogu a sudcov JUDr. Dany Ferkovej a JUDr. Táni Veščičikovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi zo dňa 20. 03. 2014 č.k. 8C/86/2012-96 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podanými návrhmi voči žalovanému účastníkovi domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu, ku ktorému malo dôjsť v exekučných konaniach vedených tunajším súdom, v ktorých žalobca vystupoval ako oprávnený. V žalobných návrhoch uviedol, že ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmlúv o úvere) navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a súdny exekútor následne predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa žalobcu k nesprávne úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že tunajší súd v exekučných konaniach:

- zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS),
- rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZP),
- rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP),
- rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE).

Uznesením sp. zn. 8C/86/2012-7 zo dňa 9.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012 tunajší súd spojil, poukazujúc na ustanovenie § 112 ods. 1 O.s.p., na spoločné konanie konania vedené na návrh žalobcu pod sp. zn. 8C/86/2012, 8C/88/2012, 8C/96/2012, 8C/132/2012, 8C/141/2012, 8C/151/2012, 8C/157/2012, 8C/162/2012, 8C/171/2012, 8C/177/2012, 8C/182/2012, 8C/186/2012, 8C/190/2012, 8C/191/2012, s tým, že konanie je ďalej vedené pod sp. zn. 8C/86/2012.

V žalobách, v ktorých namietal vydanie poverenia exekučným súdom pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP) poukázal na povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia a to vydaním poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vo veciach neexistovali okolnosti, ktoré by umožňovali súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vo výške 125,- eur. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy, aj v týchto žalobách vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- eur a uplatnil si ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobách, v ktorých žalobca namietal zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS) uviedol, že exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu konal tak, ako by sám rozhodoval vo veci samej. Exekučný súd pritom nekoná o zrušení rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo vo vzájomnej žalobe. Z hľadiska princípu právnej istoty nemôže všeobecný súd zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného tam, kde neexistujú. Opravu rozhodnutí rozhodcovských súdov nie je možné využiť dodatočne potom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť. Exekučný súd tým, že nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu, vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi oprávneným a dlžníkom. Na jednej strane existuje exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie zákonnej lehoty, avšak z pohľadu exekučného súdu je materiálne nevykonateľný a na strane druhej nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, a to z dôvodu že existenciou rozhodcovského rozsudku je založená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá je neodstrániteľnou vadou konania. Majetkovú škodu si žalobca v týchto žalobách uplatnil vo výške náhrady istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na vzniknutú ujmu. Nesprávny úradný postup súdu je takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie vymožitelnosti majetkového práva žalobcu.

V žalobách, ktorými sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote (NZP) žalobca uviedol, že je povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti do 15 dní odo dňa jej doručenia, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to zamietnutím tejto žiadosti, po uplynutí zákonom stanovenej doby. Žalobca vyvinul úsilie, aby docielil vecný postup v exekučnom konaní, spísal a podal žiadosti o informáciu o stave konania, kde namietal porušovanie svojich práv márnym plynutím času a požadoval informácie o stave konania a oznámenie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti o udelenie poverenia a to dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010 a v dňoch 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011 podal sťažnosti na prietahy v exekučných konaniach. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vo veciach neexistovali okolnosti, ktoré by umožňovali súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z dôvodu takéhoto nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vo výške 125,- eur. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri

určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- eur. Žalobca si preto uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobách, v ktorých žalobca namietal nesprávny úradný postup z dôvodu oneskoreného rozhodnutia súdu o zmene exekútora (ZE) uviedol, že po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, žalobca v rámci exekučného konania podal návrh na zmenu exekútora. K zmene exekútora rozhodnutím súdu nedošlo v zákonom stanovenej lehote t.j. do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora a to napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti. V predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi. Postup exekučného súdu bol v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom vo výške 175,- eur. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pri určovaní výšky ktorej vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 663,88 eur. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

Žalobca v odôvodnení žalôb tiež uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje z dôvodu, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, riziku insolvenčii povinného. Ako ďalšie dôvody žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy uviedol neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, čo vyvolalo u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery. Zbytočné a právne nezodôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak žalovaný do podania žalôb na žiadosť pozitívne nereagoval.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k podaným žalobám poukázala na to, že v jednotlivých žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Žalobca nepriložil k žalobám ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti navrhla aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Čo sa týka žalobcom uvádzaných prietahov v konaní, poukázala na to, že žalobca uvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie, iba v žalobách týkajúcich sa exekučných konaní, v ktorých boli zamietnuté žiadosti o udelenie poverenia. Formu "žiadostí o informáciu o stave konania" nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Žalovaná poukázala ďalej na to, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pritom už dňa 27.09.2012 boli súdu doručené žalobné návrhy a teda žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Žalovaná má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

K jednotlivým žalobám uviedla, že pokiaľ sa týka žalôb, v ktorých sa žalobca domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS), akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť "nesprávnym úradným postupom" na účely zákona č. 514/2003 Z. z. Zo žalobcom uvedených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Toto právo totiž možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Táto podmienka nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný.

K žalobcom uvádzanému nesprávnemu úradnému postupu rozhodnutím o poverení exekútora po 15-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NP) žalovaná poukázala na znenie ustanovenia § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku účinné od 1.6.2011 s tým, že z uvedených ustanovení vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Ďalej uviedla, že zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

K žalobám týkajúcim sa zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NZP) žalovaná poukázala na to, že z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Táto lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie predpokladá posudzovanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

K žalobám týkajúcim sa nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote (žaloby označené ZE), žalovaná uviedla, že exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov, keďže súčasne s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora rozhodne aj o trovách doterajšieho exekučného konania. Ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu súčinnosť, súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora. Okrem toho, žalobcovi nič nebránilo v podaní sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ak tak neurobil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť. Zároveň žalovaná poukázala na ustanovenie § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, a teda v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody.

K namietaným prietahom v konaní žalovaná poukázala na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a na to, že žalobca nepreukázal, aby existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, ESLP, či Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúcu v existencii prietahov. Rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody. Všeobecný súd nemôže konštatovať prietahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy.

K požadovanej materiálnej škode uviedla, že žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať za zmenšenie jeho majetku, ani za ušlý majetkový prospech. Uplatňovanie nároku žalobcom na majetkovú škodu je nepodložené, nadhodnotené, a nepreukázané. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami resp. skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok. V časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukázala žalovaná na to, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu a že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný.

Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody žalovaná uviedla, že žalobu považuje za právne neopodstatnenú a žiadala, aby bola v celom rozsahu zamietnutá.

Účastníci konania sa na pojednávanie vo veci určené na 20.3.2014 nedostavili. U oboch mal súd prvého stupňa doručenie predvolania riadne preukázané, lehota na prípravu na pojednávanie bola u účastníkov zachovaná. Žalobca, ako aj žalovaná svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnili. Prvostupňový súd preto v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti účastníkov konania, pričom prihliadol na obsah spisu a vykonané listinné dôkazy.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav:

Žalobca v konaní namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu a preto sa prvostupňový súd oboznámil s jednotlivými exekučnými spismi tunajšieho súdu. Žalobca vo všetkých nižšie uvedených exekučných konaniach mal procesné postavenie oprávneného a exekučnými titulmi vo všetkých prípadoch boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu.

Zo spisu sp. zn. 8C 177/2012 ale hlavne z obsahu exekučného spisu č. 12Er 111/2005 mal súd preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekútorom na súd podaná dňa 12.5.2005. Návrh na vykonanie exekúcie bol oprávneným proti povinnému W. D. bol spísaný u exekútora dňa 14.4.2005. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo tunajším súdom vydané dňa 26.5.2005. Návrh na zmenu exekútora bol oprávneným podaný dňa 22.11.2010, s tým, že o návrhu na zmenu exekútora zo dňa 17.3.2011, potom ako exekútor zaslal súdu dňa 10.2.2011 vyčíslené trovy exekúcie.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. č. 15Er 596/2009 (pripojeného k sp. zn. 8C 88/2012) súd zistil, že dňa 4.8.2009 pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým bola spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému Ondrejovi Rychnavskému pre vymoženie 943,31 Eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 03350/09 zo dňa 3.6.2009. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v uvedenej veci doručená tunajšiemu súdu dňa 18.9.2009. Tunajší súd uznesením zo dňa 21.10.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol potom ako dňa 23.9.2009 bol súdny exekútor vyzvaný, aby zaslal súdu Zmluvu o úvere. Proti tomuto uzneseniu zo strany oprávneného bolo v zákonnej lehote podané odvolanie, ktoré oprávnený vzal späť a preto Krajský súd v Košiciach odvolacie konanie zastavil. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 7.6.2011 a nadobudlo právoplatnosť dňom 18.8.2011.

Zo spisu sp. zn. 8C 96/2012 ale hlavne z obsahu exekučného spisu č. 15Er 760/2009 mal súd preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia oprávneného proti povinnej Monike Cinovej pre vymoženie 205,15 Eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 11769/09 zo dňa 28.7.2009 na vykonanie exekúcie bola súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým na súd podaná dňa 28.10.2010. Zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie bola pred súdnym exekútorom spísaná dňa 6.10.2009. Uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súd vydal dňa 2.10.2010, proti ktorému bolo podané oprávneným odvolanie o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 8.9.2011 tak, že uznesenie tunajšieho súdu potvrdil a tak nadobudlo právoplatnosť dňa 3.11.2010. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 29.11.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom 28.12.2011.

Zo spisu sp. zn. 8C 132/2012, ale hlavne z obsahu exekučného spisu č. 15Er 648/2012 mal súd preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia oprávneného proti povinnej U. Q. pre vymoženie 734,17 Eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 04571/11 zo dňa 20.6.2011 na vykonanie exekúcie bola súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým na súd podaná dňa 20.8.2012. Zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie bola pred súdnym exekútorom spísaná dňa 11.7.2012. Uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súd vydal dňa 28.8.2012, proti ktorému bolo podané oprávneným odvolanie o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 28.3.2013 tak, že uznesenie tunajšieho súdu

potvrdil a tak nadobudlo právoplatnosť dňa 18.6.2013. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 26.6.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom 16.7.2013.

Zo spisu sp. zn. 8C 141/2012 ale hlavne z obsahu exekučného spisu č. 15Er 91/2011 mal súd preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia oprávneného proti povinnému D. U. pre vymoženie 320,07 Eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 11093/10 zo dňa 22.11.2010 na vykonanie exekúcie bola súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým na súd podaná dňa 21.1.2011. Zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie bola pred súdnym exekútorom spísaná dňa 3.2.2011. Uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súd vydal dňa 10.3.2011, proti ktorému nebolo podané oprávneným odvolanie a tak exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 9.5.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom 7.5.2011.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 15Er/976/2009 (pripojeného k sp. zn. 8C/157/2012) bolo zistené, že dňa 28.11.2009 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému W. Ž. pre vymoženie 422,47 Eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 06889/09 zo dňa 2.10.2009. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 28.12.2009. Keďže z predloženého exekučného titulu bolo zrejmé, že rozhodcovský súd rozhodol na základe Zmluvy o úvere zo dňa 24.4.2008, súd si vyžiadal od súdneho exekútora predloženie zmluvy a VOP. Dňa 22.1.2010 reagoval exekútor na výzvu súdu a uviedol, že všetky platby uhradené pred vydaním rozhodnutia Stáleho rozhodcovského súdu boli zohľadnené pri vydaní tohto rozhodnutia. Uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súd vydal dňa 12.2.2010, proti ktorému bolo podané oprávneným odvolanie o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 12.2.2010 tak, že uznesenie tunajšieho súdu potvrdil a tak nadobudlo právoplatnosť dňa 2.9.2010. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 12.10.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom 19.10.2010.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 15Er 596/2009 (pripojeného ku spisu č. 8C 171/2012 ale aj ku spisu 8C 88/2012) súd zistil, že dňa 4.8.2009 pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým bola spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému L. U. pre vymoženie 943,31 Eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 03350/09 zo dňa 3.6.2009. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v uvedenej veci doručená tunajšiemu súdu dňa 18.9.2009. Tunajší súd uznesením zo dňa 21.10.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol potom ako dňa 23.9.2009 bol súdny exekútor vyzvaný, aby zaslal súdu Zmluvu o úvere. Proti tomuto uzneseniu zo strany oprávneného bolo v zákonnej lehote podané odvolanie, ktoré oprávnený vzal späť a preto Krajský súd v Košiciach odvolacie konanie zastavil. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 7.6.2011 a nadobudlo právoplatnosť dňom 18.8.2011.

Z exekučného spisu č. 15 Er 571/2010 (pripojeného k sp. zn. 8C/182/2012) bolo zistené, že dňa 16.7.2010 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnej B. V., pre vymoženie 804 Eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 16123/09 zo dňa 11.11.2009. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 30.8.2010. Keďže z predloženého exekučného titulu bolo zrejmé, že rozhodcovský súd rozhodol na základe Zmluvy o úvere, súd si vyžiadal tak zmluvu ako aj predloženie VOP. Uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súd vydal dňa 27.10.2010, proti ktorému bolo podané oprávneným odvolanie, ktoré následne oprávnený zobral späť a tak Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 16.3.2011 odvolacie konanie zastavil. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 29.11.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom 2.12.2011.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 15Er/107/2009 (pripojeného k sp. zn. 8C/186/2012) bolo zistené, že dňa 17.2.2009 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnej L. I. pre vymoženie 716,47 Eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 11319/08 zo dňa 10.11.2008. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 13.3.2009. Keďže z predloženého exekučného titulu bolo zrejmé, že rozhodcovský súd rozhodol

na základe Zmluvy o úvere, súd si vyžiadal od súdneho exekútora predloženie zmluvy a VOP. Súdny exekútor najskôr zaslal súdu opravený návrh na vykonanie exekúcie, následne požiadal o predĺženie lehoty na zaslanie súdom požadovaných dokladov. Dňa 21.1.2010 reagoval exekútor na urgencie súdu a uviedol, že všetky platby uhradené pred vydaním rozhodnutia Stáleho rozhodcovského súdu boli zohľadnené pri vydaní tohto rozhodnutia. Uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súd vydal dňa 22.2.2010, proti ktorému bolo podané oprávneným odvolanie o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 9.7.2010 tak, že uznesenie tunajšieho súdu potvrdil a tak nadobudlo právoplatnosť dňa 19.8.2010.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 15Er 485/2011 (pripojeného ku spisu č. 8C 190/2012) súd zistil, že dňa 17.5.2011 pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým bola spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému U. N. pre vymoženie 798 Eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 22557/09 zo dňa 3.2.2010. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v uvedenej veci doručená tunajšiemu súdu dňa 21.7.2011. Tunajší súd uznesením zo dňa 1.8.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie čiastočne zamietol a v nezamietnutej časti vydal poverenie. Proti tomuto uzneseniu zo strany oprávneného nebolo v zákonnej lehote podané odvolanie a exekučné konanie bolo čiastočne zastavené uznesením zo dňa 28.9.2011 a nadobudlo právoplatnosť dňom 26.10.2011.

Z exekučného spisu č. 15 Er 926/2009 (pripojeného k sp. zn. 8C/191/2012) bolo zistené, že dňa 8.11.2009 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnej D. N., pre vymoženie 449,39 Eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 15518/09 zo dňa 18.9.2009. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 14.12.2009. Keďže z predloženého exekučného titulu bolo zrejmé, že rozhodcovský súd rozhodol na základe Zmluvy o úvere, súd si vyžiadal tak zmluvu ako aj predloženie VOP. Uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súd vydal dňa 11.2.2010, proti ktorému bolo podané oprávneným odvolanie, proti ktorému bolo podané oprávneným odvolanie o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 31.5.2010 tak, že uznesenie tunajšieho súdu potvrdil a tak nadobudlo právoplatnosť dňa 21.7.2010.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 15 Er 279/2010 (pripojeného k sp. zn. 8C/86/2012) bolo zistené, že dňa 8.3.2010 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému X. N. pre vymoženie 222 Eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 18644/09 zo dňa 18.11.2009. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 26.4.2010. Keďže z predloženého exekučného titulu bolo zrejmé, že rozhodcovský súd rozhodol na základe Zmluvy o úvere, súd si vyžiadal od súdneho exekútora predloženie zmenky. Následne dňa 8.11.2010 bolo vydané súdom poverenie na vykonanie exekúcie.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 15 Er 794/2009 (pripojeného k sp. zn. 8C/162/2012) bolo zistené, že dňa 14.10.2009 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému T. D. pre vymoženie 584,33 Eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 07783/09 zo dňa 16.7.2009. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 4.11.2009. Keďže z predloženého exekučného titulu bolo zrejmé, že rozhodcovský súd rozhodol na základe Zmluvy o úvere, súd si vyžiadal dňa 9.11.2009 od súdneho exekútora predloženie tejto zmluvy, ako aj úverových podmienok. Súdny exekútor prípisom doručeným súdu dňa 26.11.2009 poukázal na to, že zmluva o úvere bola ako listinný dôkaz preskúmaná pri vydaní exekučného titulu Stálym rozhodcovským súdom. Súd následne dňa 16.12.2009 žiadosť o vydanie poverenia čiastočne zamietol a v nezamietnutej časti poverenie vydal. Krajský súd v Košiciach dňa 29.10.2010 uznesenie súdu I. stupňa potvrdil.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 15 Er 8/2009 (pripojeného k sp. zn. 8C/151/2012) bolo zistené, že dňa 6.12.2008 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému D. Č. pre vymoženie 1.033,66 Eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 08602/08 zo dňa 11.9.2008.

Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 9.1.2009. Súd dňa 15.1.2009 žiadosť o vydanie poverenia čiastočne zamietol a v nezamietnutej časti poverenie dňa 16.1.2009 a uznesením č. 15Er 8/2009 - 14 zo dňa 9.3.2009 exekučné konanie čiastočne zastavil.

Žalobca ako účastník konania využil svoje zákonné právo namietať nestrannosť tunajšieho súdu. O námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol. Krajský súd v Košiciach sa pritom zaoberal všetkými dôvodmi žalobcu, pre ktoré žiadal vylúčenie sudcov tunajšieho súdu v danej veci. Rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9NcC/19/2012 je tak viazaný súd, ale aj účastníci tohto konania. Okrem toho ani opätovným preskúmaním návrhu žalobcu nebolo zistené, aby všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka tejto veci bol v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou. Ústavná sťažnosť podaná žalobcom nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Z uvedených dôvodov súd návrh žalobcu na prerušenie konania opätovne zamietol.

Ďalej prvostupňový súd citoval ustanovenia § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej, § 41 ods. 2 písm. c a d), § 44 ods. 1, 2, § 44 ods. 8 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Ďalej uviedol, že predmetom tohto konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobca domáhal poukazujúc na nesprávny úradný postup tunajšieho súdu vo vyššie uvedených exekučných konaniach. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je predbežne prerokovanie tohto nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom. Žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že zo strany žalobcu jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to dňa 23.4.2012. V čase rozhodovania prvostupňového súdu teda už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí. Vzhľadom k tomu mal súd prvého stupňa za to, že žalobca si splnil svoju povinnosť, keďže podal žalovanej pred podaním návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom súd nemal preukázané, aby nárok žalobcu na náhradu škody alebo jeho časť bol do rozhodnutia súdu uspokojený.

Žalovaná v písomnom vyjadrení poukázala na nedostatky žalobných návrhov a navrhla aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa názoru súdu prvého stupňa žalobné návrhy podané žalobcom majú všetky náležitosti návrhu na začatie konania v zmysle ustanovení § 42 ods. 3 O.s.p. a § 79 ods. 1 O.s.p., žalobca správne označil účastníkov konania, opísal skutočnosti, na základe ktorých uplatnil svoj nárok, označil dôkazy a uviedol čoho sa domáha. Preto postup v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. prvostupňový súd považoval za nedôvodný.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení tiež uplatnila námietku premlčania nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Prvostupňový súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo a teda žalobný návrh bol podaný v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby. V konaniach vedených pôvodne pod č. 8C 88/2012, 8C 96/2012, 8C132/2012 a 8C 141/2012, žalobca namietať nesprávny úradný postup spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konaniach vedených pôvodne pod č. 8C 157/2012, 8C 171/2012, 8C 182/2012, 8C 186/2012, 8C 190/2012, 8C 191/2012, v nerozhodnutí o jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15-dňovej lehote. V daných veciach 3-ročná premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žalobcovi resp. jeho právnomu zástupcovi v exekučných konaniach, keďže až vtedy sa žalobca mohol dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí súdneho exekútora. Z exekučných spisov pripojených k uvedeným konaniam pritom bolo zistené, že o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté tunajším súdom ako súdom exekučným v priebehu roku 2010 a 2011, kedy aj boli rozhodnutia doručované právnomu zástupcovi oprávneného. Žalobné návrhy boli žalobcom na tunajšom súde podané dňa 27.9.2012 t.j. vo všetkých uvedených veciach v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby. V konaní sp. zn. 8C 177/2012 v ktorom žalobca namietať neskoré rozhodnutie o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora, premlčacia doba začala plynúť od doručenia rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora žalobcovi resp. od doručenia rozhodnutia o zamietnutí tohto návrhu

právnemu zástupcovi žalobcu t.j. odo dňa 21.3.2011 a teda aj v tomto prípade žalobný návrh bol podaný včas. V konaniach pôvodne vedených pod sp. zn. 8C 86/2012, 8C 151/2012 a 8C 162/2012, v ktorých žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia uznesenia resp. poverenia tunajšieho súdu zo dňa 6.12.2009, zo dňa 3.3.2010 a zo dňa 20.12.2010 právnemu zástupcovi oprávneného. Uvedeným uznesením bola exekúcia čiastočne zastavená, pričom až z odôvodnenia tohto uznesenia sa mohol oprávnený dozvedieť o vydaní poverenia. Keďže predmetné uznesenia bolo právnemu zástupcovi oprávneného doručené v roku 2009 a 2010 a preto ani tento nárok žalobcu nie je uplatnený po uplynutí premlčacej doby.

K samotnému nároku žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy súd uvádza, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je súčasné splnenie troch podmienok a to preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody t.j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch resp. nemajetkovej ujmy a preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou. Nesprávny úradný postup spočíva v akejkoľvek činnosti určitého štátneho orgánu spojenej s výkonom jeho právomoci, ak v súvislosti s ňou dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie resp. oneskorené vydanie rozhodnutia dôsledkom porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, teda nečinnosť štátneho orgánu. Škodou je majetková ujma predstavujúca zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu. Charakter majetkovej ujmy má aj zníženie hodnoty pohľadávky veriteľa, ktoré nastalo v súvislosti so zmarením možnosti uspokojenia jeho pohľadávky v exekučnom konaní. O príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak medzi nesprávnym úradným postupom resp. nezákonným rozhodnutím a škodou je vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušený.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia vyššie uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zákonom požadované podmienky súčasne.

Podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postupu vo veciach, ktoré boli tunajším súdom spojené a sú vedené pod sp. zn. 8C 111/2012 malo dôjsť tým, že tunajší súd v exekučných konaniach, v ktorých žalobca mal procesné postavenie oprávneného:

1. zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS).
2. rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote určenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NZP)
3. vydal poverenie na vykonanie exekúcie po 15-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NP)
4. rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku (ZE).

V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 8C 88/2012, 8C 96/2012, 8C 132/2012, 8C 141/2012, žalobca namietal, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS). Žalobca poukázal na to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmaval exekučný titul nad rámec právomoci zverenej exekučnému súdu tým, že preskúmaval skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok.

Z oboznámených exekučných spisov pripojených k vyššie uvedeným konaniam bolo zistené, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. Vo všetkých uvedených veciach exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu. Vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv resp. aj na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučných titulov.

Poukazujúc na ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., v daných prípadoch exekučný súd je nie len oprávnený, ale aj povinný a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu t.j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti súd poukazuje napr. na rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo 439/2012, sp. zn. 6Cdo 290/2012, či Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011. Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania tak nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup.

Prvostupňový súd mal za to tiež, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevyhnutnosti istiny a jej príslušenstva, o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach exekučnými titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, žalobca má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom. Napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemôže založiť prekážku res iudicata a to z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku a teda o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. V konečnom dôsledku súdu je známe, že tunajším súdom sú vedené konania, v ktorých je uplatnený nárok zo zmeniek vystavených práve žalobcom v tomto konaní. Zmenky žalobca postúpil na iný subjekt a pritom sa jedná sa o zmenky vystavené na zabezpečenie pohľadávok z úverových zmlúv uzavretých so žalobcom, o nárokoch ktorých už bolo taktiež rozhodnuté rozhodcovským súdom a taktiež už boli tunajším súdom vedené exekučné konania v týchto veciach. Žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj v týchto prípadoch boli prevažne zamietnuté.

Okrem toho, že exekučný súd mal oprávnenie preskúmať exekučný titul prvostupňový súd uviedol, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Oboznámením sa s exekučnými spismi, pripojenými k vyššie uvedeným konaniam, bolo totiž zistené, že ani jedno rozhodnutie tunajšieho súdu ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené resp. zmenené pre nezákonnosť. Žalobca ako oprávnený vo väčšine týchto exekučných konaní (okrem jedného prípadu vedeného pod spisovou značkou č. 15 Er 91/2011 - 8C 141/2012) využil svoje právo na podanie riadnych resp. mimoriadnych opravných prostriedkov. Odvolanie bolo žalobcom ako oprávneným podané v exekučnom konaní sp. zn. 15Er/596/2009 (8C/88/2012), sp. zn. 15Er/760/2009 (8C/96/2012) a sp. zn. 15 Er 648/2012 (8C 132/2012) pričom v týchto veciach bolo rozhodnutie tunajšieho súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolacím súdom potvrdené, alebo zobral oprávnený odvolanie späť a tak súd odvolacie konanie zastavil.

Skutočnosť, že tunajší súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NZP), žalobca uviedol ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pod sp. zn. 8C 157/2012, 8C 171/2012, 8C 182/2012, 8C 186/2012, 8C 190/2012 a 8C 191/2012. Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedenej veci bolo preukázané, že žiadostiam súdneho exekútora o udelenie poverení na vykonanie exekúcií predchádzali opakované žiadosti o doručenie podkladov, ktorých posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadostiach súdneho exekútora t.j. pre posúdenie, či v danej veci je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie alebo žiadosť súdneho exekútora má byť zamietnutá. Okrem toho súd má za to, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie a teda nie v prípadoch zamietnutia žiadosti súdneho exekútora, ako to bolo vo všetkých vyššie uvádzaných prípadoch.

V súvislosti s tým, prvostupňový súd poukázal na tú skutočnosť, že exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu sa zaoberal aj zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobcu a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené teda neposudzoval len podľa ustanovení Exekučného poriadku, ale aj zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv,

podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS.

V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobcom v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia tunajšieho súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo potrebné uviesť, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo prieťahy v daných exekučných konaniach a teda nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti tunajšieho súdu v uvedených veciach. V žalobnom návrhu žalobca uviedol, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučných konaniach a uviedol konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prieťahy v konaní, ktoré boli z jeho strany podané na tunajšom súde.

Podľa oboznámených Spr. č. 22/2010, č. 34/2010 a č. 12/2011 a odpovedí na sťažnosti žalobcu na prieťahy v konaní, sťažnosti žalobcu boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V konaní teda bolo preukázané, že pri vybavovaní sťažnosti žalobcu na prieťahy v exekučných konaniach vedených tunajším súdom neboli zo strany vedenia tunajšieho súdu konštatované prieťahy v konaní.

V neposlednom rade prvostupňový súd v súvislosti s prieťahmi v exekučných konaniach, na ktoré poukazoval žalobca a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu, poukázal na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR. Tunajší súd teda nemá právomoc konštatovať prieťahy v súdnom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prieťahov v daných exekučných konaniach a neprávomoc tunajšieho súdu na rozhodnutie o prieťahoch, mal prvostupňový súd za to, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobcu preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere teda žalobca neuniesol dôkazné bremeno.

Pokiaľ sa týka konania vedeného pôvodne pod sp. zn. 8C/86/2012 a 8C 151/2012 a 8C 162/2012 žalobca v tejto veci namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NP). Z oboznámených exekučných spisov 15 Er 279/2010, 15 Er 8/2009 a 15 Er 794/2009 mal prvostupňový súd za preukázané, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu v konaní vedenom pod spisovou značkou č. 15 Er 279/2010 doručená dňa 26.4.2010 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 8.11.2010, pod spisovou značkou č. 15 Er 794/2009 doručená dňa 4.11.2009 poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 16.12.2009. V oboch prípadoch vydaniu poverenia predchádzala žiadosť súdu o doplnenie údajov a listinných dôkazov. V konaní vedenom pod spisovou značkou č. 15 Er 8/2009 bola žiadosť exekútora doručená súdu dňa 9.1.2009 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané súdom dňa 15.1.2009. Poverenie teda bolo vydané exekučným súdom v 15-dňovej lehote od doručenia žiadosti súdneho exekútora súdu.

Vo veci pôvodne vedenej pod č. 8C 177/2012 k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu malo podľa žalobcu dôjsť tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase t.j. do 30-tich dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora (ZE).

Z oboznámeného exekučného spisu č. 12Er 111/2005 bolo zistené, že po podaní návrhu na zmenu exekútora bola exekučným súdom zaslaná pôvodnému exekútorovi žiadosť na vyjadrenie spolu so žiadosťou o vyčíslenie trov a predloženie exekučného spisu.

V ďalšom prvostupňový súd poukázal na už vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa vytýkaných prieťahov v exekučných konaniach, kedy všeobecný súd nemá právomoc na posudzovanie existencie prieťahov. Aj v tomto prípade teda žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal existenciu nečinnosti resp. prieťahov pri rozhodovaní o jeho návrhu na zmenu exekútora v exekučnom konaní. Zo sťažností podaných žalobcom na prieťahy v exekučných konaniach zo dňa 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011 sa v prípade jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora netýkala ani jedna sťažnosť, pričom podľa oboznámených Spr. všetky sťažnosti žalobcu na prieťahy v exekučných konaniach vedených tunajším súdom boli považované za neopodstatnené.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti súd prvého stupňa konštatoval, že zo strany žalobcu nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobcu nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu, jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ sa týka žalobcom uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy prvostupňový súd napriek uvedenému konštatoval, že zo strany žalobcu výška ním uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy nebola žiadnym spôsobom preukázaná. Žalobca v tomto smere nepredložil žiadne listinné dôkazy, nenavrhol žiadne dokazovanie a teda v tomto smere taktiež neuniesol dôkazné bremeno.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p., ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O trovách konania rozhodol prvostupňový súd na pojednávaní konanom dňa 20.3.2014 podľa citovaného ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že ich náhradu priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná. Žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov konania v jej písomnom vyjadrení. V zákonom stanovenej lehote ale trovy nevyčísli a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplývali. Vyčíslenie trov konania je nevyhnutné nie len u právneho zástupcu, ale aj u účastníka, ktorý nie je právne zastúpený. Ak účastník v stanovenej lehote trovy nevyčísli možno mu priznať náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu. V prípade, že zo spisu výška náhrady trov nevyplýva je súd oprávnený namiesto vyhláseného výroku o priznaní trov konania zmeniť tento výrok a účastníkovi náhradu trov nepriznať.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O.s.p., § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytýkala súdu, že prejednal vec v jej neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky. Uviedla, že požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila listiny spájané s označenými dôvodmi. Pokiaľ súd prejednal za týchto okolností vec v jej neprítomnosti, odňal jej tým právo konať pred súdom. Namietala ďalej, že vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa. Žalobkyňa tvrdí, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, nemala možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, a tým došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a práva žalobkyne na súdnu ochranu. Nemala možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Sama nemala možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Namietala ďalej, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, lebo bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobkyni uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Vytýkala súdu, že vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Aj k týmto dôkazom získaným z vlastnej iniciatívy súdom mala mať žalobkyňa možnosť vyjadriť sa. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne meritórne rozhodol. Nakoniec vytýkala nepreskúmateľnosť rozhodnutia a to, že súd nedodrжал lehoty na vydanie rozhodnutia, čím spôsobil zbytočné prieťahy v konaní. Zo všetkých týchto dôvodov navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

Na základe podaného odvolania Krajský súd v Košiciach (ďalej len odvolací súd) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

Rozsudok je vo výrokoch vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 23.9.2015 o 9.45 hod., v pojednávacej miestnosti č. dv. 227/II.p. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 16.9.2015 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach podľa § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Žalobkyňa v odvolaní uvádza, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa, súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa konkrétne namieta, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p., vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú preto splnené podmienky vyplývajúce z § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom uskutočnenia pojednávania a rozhodnutia v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, ktorý sa nedostaví a ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Predvolanie na pojednávanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.).

V prejednáwanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 30.5.2013 v neprítomnosti účastníkov, preto ak súd vec prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, neodňal tým žalobkyňi (ani žalovanej) právo konať pred súdom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie na deň 30.5.2013 bolo doručené účastníkom s dostatočným časovým predstihom, čím bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania podľa citovaného ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p.

Žalovaná ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu hospodárnosti konania a ďalej uviedla, že sa naďalej pridrižiava svojho vyjadrenia vo veci.

Žalobkyňa v elektronickom podaní zo dňa 22.5.2013 žiadala zrušenie nariadeného pojednávania ako aj prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobkyne na zákonného sudcu a práva na nestranný súd

a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednáváním veci.

Žalobkyňa navrhla prerušiť konanie z dôvodu, že na Ústavný súd SR podala sťažnosť, týkajúcu sa porušenia jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd z dôvodu, že v konaní vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedla, že rozhodnutie v predmetnej veci závisí od otázky, ktorú nie je možné vyriešiť v tomto konaní, a ktorá musí byť rozhodnutá Ústavným súdom SR, preto sú v danom prípade splnené podmienky pre prerušenie konania, a to až do doby vydania rozhodnutia ústavného súdu o podanej sťažnosti.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Rovnako nie je dôvod ani na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Podanie ústavnej sťažnosti navrhovateľkou na ústavnom súde totiž nie je dôvodom na prerušenie konania v danej veci, pretože výsledok konania na ústavnom súde nemôže ovplyvniť toto konanie.

Odvolaciemu súdu z jeho činnosti je známe, že Ústavný súd SR vo viacerých svojich uzneseniach obdobné sťažnosti v skutkovo rovnakých veciach odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie. Na zdôvodnenie rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ (v našom prípade žalobkyňa) sa v ďalšom konaní o merite veci pred všeobecnými súdmi môže domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne aj dovolaniami proti rozhodnutiam odvolacieho súdu, preto nie je daná právomoc ústavného súdu o týchto sťažnostiach rozhodnúť (uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 521/2013-10 zo dňa 22. augusta 2013, uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 518/2013 - 10 zo dňa 22. augusta 2013 a iné).

Bez právneho významu nezostala ani skutočnosť zistená odvolacím súdom, že uznesením Ústavného súdu SR III. ÚS 38/2014-11 zo dňa 21.1.2014 odmietol sťažnosť žalobkyne pre nedostatok právomoci ÚS SR na ich prerokovanie a rozhodnutie, preto ani z tohto dôvodu návrh žalobkyne na prerušenie konania neobstojí.

Žalobkyňa ako účastník konania využila svoje zákonné právo namietat' nestrannosť súdu prvého stupňa. O námietke zaujatosti uplatnenej žalobkyňou už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol. Krajský súd v Košiciach sa zaoberal všetkými dôvodmi žalobkyne, pre ktoré žiadala vylúčenie sudcov súdu prvého stupňa v danej veci. Uvedeným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9NcC/19/2012-14 zo dňa 22.10.2012 je viazaný súd, ale aj účastníci tohto konania. Proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Košiciach bola zo strany žalobkyne podaná sťažnosť na Ústavnom súde SR, ktorú Ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 693/2013-11 zo dňa 12.12.2013 odmietol pre nedostatok právomoci ÚS SR.

Z vyššie uvedeného vyplýva že, rozhodnutie ústavného súdu o sťažnosti žalobkyne nemá podstatný vplyv a význam pre meritórne rozhodnutie vo veci a nemôže podstatne zmeniť rozhodnutie súdu vo veci samej, pretože žalobkyňa a aj ostatní účastníci konania majú možnosť uplatňovať svoje procesné práva v riadnom konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku. V prejednávanej veci preto nie sú dané dôvody na prerušenie konania. Opačný postup súdu by za danej situácie bol v rozpore s účelnosťou a hospodárnosťou konania.

Odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p., nakoľko tento dôvod nie je relevantným dôvodom na prerušenie konania ako ani na odročenie pojednávania. A navyše o návrhu žalobkyne na

prerušenie konania z vyššie uvedeného dôvodu súd prvého stupňa už raz rozhodol, a to uznesením č.k. 8C/86/2012-57 zo dňa 29.7.2013, ktorým jej návrh zamietol. Uvedené uznesenie bolo potvrdené Krajským súdom v Košiciach č.k. 5Co/462/2013-82 zo dňa 29.11.2013.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda postupom súdu, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobkyne, nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k.: 9NcC/19/2012-14 zo dňa 22.10.2012, ktoré je aj súčasťou tohto spisu sp. zn. 8C/86/2012 a nachádza sa na č.l. 14 spisu.

Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v podľa § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobkyne, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Aj pokiaľ ide o ostatné žalobkyňou namietané odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd nepovažuje za správny právny záver súdu prvého stupňa pokiaľ tento na vec aplikoval ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2013 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 a pokiaľ v návaznosti na to uzavrel, že otázku prietahov môže súd posudzovať len vychádzajúc z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prerušenia vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ustanovenie § 9 ods. 2 v takomto znení nadobudlo účinnosť od 1.1.2013 a teda nemôžu byť na základe neho posudzované zákonné podmienky pre vznik nároku zodpovednosti štátu za škodu ku ktorej malo dôjsť nesprávnym úradným postupom v období pred týmto dátumom, teda pred 1.1.2013. V tomto období totiž ust. § 9 citovaného zákona bolo v tomto znení:

Štát zodpovedá za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. V súlade s týmto zákonným ustanovením bol teda súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu oprávnený vyhodnotiť aj otázku prietahov v súdnom konaní ako jednu zo základných podmienok vzniku zodpovednosti.

Odvolací súd je toho názoru, že ani nesprávne právne posúdenie v tejto časti nemalo za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej. Z dôvodov prvostupňového rozsudku je totiž zrejmé, že tento sa napriek svojmu záveru o neexistencii rozhodnutia, ktorým by príslušné orgány konštatovali prietahy,

resp. nečinnosť v konaní sám aj vyhodnocoval túto otázku, keď s poukazom na znenie § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) konštatoval, že zákonná lehota 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ citovaného zákona, teda v prípadoch, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie Rozhodcovského súdu. Súd prvého stupňa správne s poukazom na ust. § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení do 31.12.2014 poukázal na oprávnenosť a zároveň aj povinnosť exekučného súdu posudzovať takýto rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska toho, či tento nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Je nesporné, že v súvislosti s takýmto postupom musí exekučný súd vykonať viacero úkonov na základe ktorých môže uvedený záver vyhodnotiť a je nesporné, že to nie je reálne spôsobilý vykonať v lehote 15 dní. Súd prvého stupňa sa oboznámil s obsahom všetkých exekučných spisov, z ktorých žalobca odvodzuje svoje nároky a v každej veci vyhodnocoval konkrétne úkony vykonané exekučným súdom pri posudzovaní rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu a v návaznosti na to vyhodnocoval aj lehoty, v ktorých bolo o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnuté.

Odvolačný súd sa zhoduje s jeho závermi v tom, že ani v jednom z posudzovaných prípadov sa nejedná o situáciu, aby exekučný súd naplnil zákonnú podmienku takých prietahov v súdnom konaní, ktoré by zakladali nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup. Nemožno sa stotožniť s názorom žalobkyne, ktorá takýto nárok odvodzuje už od ňou konštatovaných prietahov v rozsahu niekoľkých dní.

Odvolačný súd k tejto otázke považuje za potrebné uviesť, že z vlastnej rozhodovacej praxe má vedomosť o tom, že žalobca v teraz prebiehajúcim konaní podal na Okresný súd Spišská Nová Ves v krátkom časovom úseku veľké množstvo žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie so zjavným úmyslom zahliť súd do tej miery, že nebude spôsobilý o týchto žiadostiach rozhodnúť v primeraných lehotách. Takýto postoj vyplýva práve z následného postupu žalobcu, ktorý na uvedenú situáciu reagoval podaním obrovského množstva žalôb o náhradu škody z nesprávneho úradného rozhodnutia. Odvolačný súd poukazuje na to, že obdobnou situáciou sa už opakovane zaoberal Ústavný súd Českej republiky, ktorý konštatoval, že aj právo na prístup k súdu je možné zneužiť. Zneužitie toto právo znamená vykonať ho k právom neodôvodnenej ujme iného alebo k ujme spoločnosti. Za špecifický prípad takéhoto zneužitia práva označil šikanózne správanie, ktoré spočíva v tom, že niekto vykoná svoje právo so zámerom spôsobiť inému neprimeranú ujmu. Konštatoval, že vo vzťahu k právu na prístup k súdu možno za zneužitie tohto práva považovať situáciu, keď žalobca nezahajuje súdne konanie pre ochranu svojho aj keď domnelého, subjektívneho práva, ale zahajuje ho iba pre súdne konanie samo. Neúmerným množstvom takto zahájených konaní účastník preťažuje už aj tak preťaženú justíciu, z čoho následne ťaží zahajovaním ďalších konaní ohľadne náhrady ujmy spôsobenej neprimeranou dĺžkou konaní. Súdny tak trvaním na bezhraničnej ochrane práva na prístup k súdu bez ďalšieho dostávajú sami seba do bludného kruhu (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 27.10.2011 sp. zn. III ÚS 2791/08, uznesenie zo dňa 13.3.2012 sp. zn. III. ÚS 696/2012).

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolačný súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Odvolačný súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobkyňou tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v exekučných konaniach vedených na tomto súde pod sp.zn.: 8C/86/2012, 8C/88/2012, 8C/96/2012, 8C/132/2012, 8C/141/2012, 8C/151/2012, 8C/157/2012, 8C/162/2012, 8C/171/2012, 8C/177/2012, 8C/182/2012, 8C/186/2012, 8C/190/2012 a 8C/191/2012 (ďalej len preskúmané exekučné konania) a nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a nenáležitá je preto námietka žalobkyne o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynul záver, že Okresný súd Spišská nová Ves sa v preskúmaných exekučných konaniach nedopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v lehote 15 dní od jej doručenia súdu podľa § 44 Exekučného poriadku a ani tým, že pred rozhodnutím o udelení poverenia preskúmaval súlad exekučného titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku so zákonom.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves v preskúmaných exekučných konaniach je vecne správny.

Za správny považuje odvolací súd aj postup súdu prvého stupňa, ktorý nárok žalobcu odvodzovaný od tvrdenia o vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok odvodený od tvrdenia, že exekučný súd svojím nelegálnym postupom vykonal opätovne posúdenie práva žalobcu, ktoré mu už bolo priznané právoplatným rozhodcovským rozsudkom právne kvalifikoval ako nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného rozhodnutia aj napriek tomu, že žalobca tento nárok zakladal na zodpovednosti za nesprávne úradné rozhodnutie. Je totiž zrejmé, že žalobcom konštatovaný postup vyústil do vydania rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a teda aj takto tvrdené porušenie možno posudzovať iba v rámci nároku na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného rozhodnutia.

Podľa § 6 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

V preskúmaných exekučných konaniach zrušenie alebo zmena rozhodnutia okresného súdu (ako exekučného súdu), preukázané neboli a vzhľadom na nesplnenie tejto podmienky pre vznik nároku je skúmanie existencie ďalších podmienok bez právneho významu, keďže jednotlivé zákonné predpoklady vzniku práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2013 Z.z. musia byť splnené kumulatívne.

Pokiaľ žalobkyňa namietala, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní, že vyjadrenie žalovanej jej nebolo doručené a nebolo doručené ani súdu, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vyjadrenie žalovanej k žalobe zo dňa 4.2.2013 bolo doručené Okresnému súdu Spišská Nová Ves dňa 6.2.2013. Uvedené vyjadrenie žalovanej bolo doručené žalobkyňi dňa 18.2.2013, čo vyplýva z doručenky na č.l. 43.

Za tejto situácie mala žalobkyňa dostatok času na to, aby sa vyjadrila k argumentom žalovanej a prípadne navrhla vykonať dôkazy na ich vyvrátenie a pokiaľ tak neurobila, sama sa vzdala tohto procesného práva, ktorého realizácia jej však nebola znemožnená postupom súdu.

Pokiaľ žalobkyňa namieta, že nemala možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tento práva sa vzdala sama tým, že sa nedostavila na pojednávanie, na ktoré bola riadne predvolaná a ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú obsiahnuté v spise a pokiaľ by sa žalobkyňa bola tohto pojednávania zúčastnila,

mala možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania a ani právo žalobkyne na súdnu ochranu porušené neboli.

Nenáležitá je námietka žalobkyne, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní, za splnenia podmienok podľa § 101 ods. 2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako už bolo uvedené vyššie.

Rovnako nenáležitá je aj námietka o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný. Z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že súd vykonal dokazovanie listinami obsiahnutými v spojenom spise Okresného súdu Spišská Nová Ves pod sp. zn. 8C/86/2012, ktorého súčasťou sú tiež pripojené exekučné spisy preskúmaných exekučných konaní.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobkyne nedôvodné, preto odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým súd prvého stupňa žalobný návrh zamietol ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, vrátane výroku o trovách konania účastníkov.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalobkyne, trovy odvolacieho konania jej však nevznikli a žalobkyňa nemá právo na ich náhradu, preto súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.